

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

07 martie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Nicolae Gordilă,

Judecători

Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 noiembrie 2017, declarate de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Vitalie Călugăreanu, de avocatul Boris Druță și de inculpatul

*Haiïdov Arslan XXX, născut la
XX XXXXX XXXX în s. XXXXX, r-nul XXXXX, locuitor
al or. XXXXX, str. XXXXX X, ap. X, cetățean al R.
Moldova, fără antecedente penale.*

*Termenul de examinare,
instanța de fond: 23.06.2016 – 22.02.2017,
instanța de apel: 09.03.2017 – 28.11.2017,
instanța de recurs: 30.01.2018 – 07.03.2018.*

Asupra recursurilor menționate, Colegiul penal,

CONSTATĂ :

1. Prin sentința Judecătoriei Anenii Noi din 22 februarie 2017, Haiïdov Arslan a fost achitat de sub învinuirea comiterii infracțiunii prevăzute de art. 179 alin. (2) Cod penal, pe motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

Haiïdov Arslan a fost condamnat în baza art. 171 alin. (3) lit. b) Cod penal la 16 ani închisoare și în baza art. 172 alin. (3) lit. a) Cod penal la 15 ani închisoare.

Conform art. 84 alin. (1) Cod penal, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsă definitivă de 19 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis, începând din 22.02.2017, cu includerea în termenul pedepsei a perioadei aflării în arest din 04.03.2016 până la 22.02.2017.

De la inculpat s-au încasat în beneficiul statului cheltuielile judiciare în sumă de 1988 lei.

2. Instanța de fond a constatat că inculpatul Haiîdov A., începând cu o zi nestabilă din vara anului 2010 și până în luna septembrie 2015, aflându-se în mun. XXX, str. XXX X, ap. X, având scopul satisfacerii poftei sexuale, profitând de imposibilitatea minorei XXXXX X., născută la XXXXX, de a-și exprima libera voință, cunoscând cu certitudine vârsta fragedă a acesteia, prin constrângere psihică, a săvârșit cu ea, de mai multe ori, raporturi sexuale, inclusiv în formă perversă.

Acțiunile inculpatului au fost încadrate în baza art. 171 alin. (3) lit. b) Cod penal, ca violul, adică raportul sexual săvârșit prin constrângere psihică a persoanei, profitând de imposibilitatea victimei de a-și exprima voința, săvârșit asupra unei persoane minore în vârstă de până la 14 ani, și în baza art. 172 alin. (3) lit. a) Cod penal, ca acțiuni violente cu caracter sexual, adică satisfacerea poftei sexuale în forme perverse, profitând de imposibilitatea victimei de a-și exprima voința, săvârșite asupra unei persoane despre care se știa cu certitudine că nu a atins vârsta de 14 ani.

Tot el, la 11 ianuarie 2016, între orele 08.00-08.30, prin spargerea geamului, a pătruns în apartamentul nr. X din str. XXXXX X, mun. XXXXX, ce aparține concubinei Cuțitari V., unde a rămas și la cererea acesteia a refuzat să părăsească domiciliul dat.

Acțiunile inculpatului au fost încadrate pe art. 179 alin. (1) Cod penal, ca pătrunderea sau rămânerea ilegală în domiciliul unei persoane, fără consimțământul acesteia, și refuzul de a-l părăsi la cererea ei.

Instanța a reținut că inculpatul nu a recunoscut vina și a declarat că s-a aflat în relații normale cu concubina și cu copiii. În perioada septembrie 2015-ianuarie 2016 a fost plecat la muncă peste hotarele țării, iar când a revenit concubina a refuzat să-i deschidă ușa, fiind nevoit să intre în casă prin geam, apoi a fost reținut de poliție. Când concubina îi spunea că fiica nu o ascultă, el o bătea pe ultima. În perioada 2010-2014 au fost cazuri când a dormit în același pat cu minora, însă nu i s-au reproșat aceste lucruri. Partea vătămată a inventat faptele incriminate, fiind influențată de mama sa. Nu închidea ușa când se afla în cameră cu partea vătămată și nu le interzicea copiilor să intre în odaie, iar în cazul când a fost surprins de fiul său cu aceasta în cameră, el consuma alcool și se uita în calculator. Fiind în pat cu partea vătămată, nu i-a descheiat hainele și nu-și amintește din ce motiv a trezit-o la ora 5.00 dimineața.

Totodată, vinovăția inculpatului este integral dovedită prin probele administrate.

Astfel, partea vătămată XXXXX X. a relatat că inculpatul a concubinat cu mama sa, pe care deseori o bătea. Aceasta era toată ziua la muncă, iar copiii rămâneau acasă cu inculpatul. În vara anului 2010, fiind în stare de ebrietate, ultimul i-a cerut să se dezbrace și a întreținut cu ea un raport sexual. Fiindu-i rușine, nu a povestit nimănui despre cele întâmplate. Ulterior, a fost forțată să întrețină raporturi sexuale și în formă perversă. Când a aflat că inculpatul urmează să se întoarcă de peste hotare, a fugit de acasă, apoi i-a povestit mamei sale totul. Inculpatul este primul bărbat cu care a întreținut relații sexuale și nu a mai avut relații intime cu alți bărbați. Au fost surprinși de către bunicul ei în timp ce

întreținea un act sexual cu inculpatul. Acesta l-a lovit pe bunic peste față, iar ultimul a promis că-i va povesti mamei cele văzute însă, probabil, a uitat. Anterior, când inculpatul se certa cu mama ei, bunicul chema poliția, dar mama îl ierta și se împăcau. De câteva ori inculpatul a impus-o să privească filme porno. Acesta a forțat-o să întrețină relații sexuale și înainte de plecările peste hotare. Înainte de a pleca în Franța, inculpatul a constrâns-o să întrețină un raport sexual în formă perversă. Fiind foarte ocupată, mama ei nu reușea să vorbească cu ea, iar despre viața personală discuta numai cu tatăl vitreg, acesta fiind la curent cu cine se întâlnește ea și unde se duce. Inculpatul o bătea dacă primea note rele la școală. O amenința că în cazul în care va povesti despre cele întâmplate, va râde tot orașul de ea. Când inculpatul muncea în Franța, ea i-a povestit prietenului său Roma despre faptul că inculpatul a abuzat-o sexual, iar acesta i-a spus totul mamei sale. Nu poate să spună câte raporturi sexuale a întreținut cu inculpatul, însă acesta în decursul a 4 ani, când era acasă, o abuza sexual aproximativ peste o zi. Când frații se întorceau de la școală, inculpatul îi închidea în altă odaie. La început dormea toată familia într-o cameră, iar după decesul bunelului ea dormea în odaie cu frații, mama sa cu inculpatul - în alta. Au fost cazuri când inculpatul a rămas să doarmă lângă ea după consumarea actelor sexuale, mama vedea aceste lucruri dar nu reacționa. De obicei, mama o trezea la ora 06.00, când trebuia să meargă la școală. Într-o dimineață, inculpatul a trezit-o la ora 05.00 și i-a cerut să se dezbrace, însă a intrat mama în odaie și l-a întrebat de ce a trezit-o atât de devreme. Astfel, acesta a fost în imposibilitate să-și ducă intențiile până la capăt. Nu spunea despre cele ce se întâmplă deoarece avea frică de inculpat. Acesta a impus-o de 3-4 ori să-i satisfacă pofta sexuală în formă orală, aceste lucruri având loc până la sfârșitul anului 2011. Primul raport l-a întreținut cu inculpatul în camera mare și nu cunoaște dacă mama a observat urmele de sânge, iar ea nu i-a spus nimic. Inculpatul a abuzat-o sexual și în timp ce se aflau în vizită la bunici, când aceștia erau plecați de acasă. Înainte cu 2-3 zile de a pleca în Franța, la fel, au întreținut raporturi sexuale, iar fiind la muncă, inculpatul a amenințat-o că o va freza dacă nu ascultă.

Reprezentantul legal al părții vătămate, Cuțitari V., a relatat că s-a aflat cu inculpatul în relații de concubinaj din anul 2009. La 10.01.2016, acesta a anunțat-o prin intermediul rețelelor de socializare că se întoarce acasă și ea i-a spus fiicei sale acest lucru. Aceasta a plecat de acasă, iar peste câțva timp i-a scris pe site-ul odnoklassniki.ru că îl va denunța la poliție pe Haiîdov A. pentru ce i-a făcut. Ulterior, a găsit fiica și aceasta i-a povestit totul, apoi au mers la poliție unde au depus o plângere. Inculpatul deseori aplica violență fizică în privința ei, fără careva motive. Cu copii era în relații bune, aceștia rămâneau permanent cu el acasă, deoarece ea muncea până târziu. După cele întâmplate a mers cu copiii la psiholog, circumstanțele date influențând asupra lor. Fiica este un copil închis și nu comunică cu nimeni. Pe 11.01.2016, inculpatul a bătut în ușă și i-a cerut să-i deschidă. Ea nu i-a permis să intre în casă și i-a spus că cunoaște despre faptul că a abuzat-o sexual pe fiica ei. Inculpatul a stricat geamul și a intrat în casă, iar ea a telefonat la poliție. La început inculpatul a negat cele săvârșite, apoi a spus că nu poate explica cum s-au întâmplat aceste lucruri. Anterior, într-o dimineață,

inculpatul a intrat la orele 05.00 în camera copiilor. Deoarece au trecut 15 minute și el nu ieșea, a intrat în odaie și a văzut că inculpatul o ținea pe fiica ei de mână. L-a întrebat de ce stă acolo, apoi l-a alungat din cameră. Au fost cazuri când inculpatul mergea să doarmă împreună cu copiii, iar o dată, văzându-l că doarme lângă fiica ei, i-a cerut să iasă din odaie. Inculpatul sistematic aplica violență fizică față de fiică, iar copiii nu au povestit nimic având frică de el. În momentele când îi cerea să plece, el o agresa fizic. Cele întâmplate au fost confirmate și de copiii mai mici, iar la moment fiica sa nu dorește să vorbească pe această temă.

Martorul Baci V. a comunicat că Cuțitari V. întreține toată familia. Inculpatul era agresiv și deseori aplica violență fizică față de ea. XXXX i se adresa acestuia pe nume, nu-i spunea tata. Ea era permanent speriată și avea frică de el.

Martorul Kurasevici R. a declarat că e în relații de prietenie cu partea vătămată începând din ianuarie 2016, a fost în vizită la ea, însă nu au întreținut relații intime. Aceasta i-a povestit că inculpatul a violat-o și ea nu vrea să se întoarcă acasă. I-a propus să meargă la el, apoi mama ei a telefonat-o și a venit după ea. Partea vătămată se temea să se întoarcă acasă din cauza inculpatului. Cunoaște că partea vătămată e minoră și nu a întreținut relații intime cu ea.

Potrivit procesului-verbal de audiere a martorului minor XXXXX X. din 23.05.2016, aceasta a declarat că au fost cazuri când partea vătămată și Haiîdov A. au rămas singuri acasă sau în altă cameră, când ea și fratele său mergeau la joacă. Inculpatul încuia ușa la camera în care se afla cu partea vătămată.

Conform procesului-verbal de audiere a martorului minor XXXXX X. din 23.05.2016, partea vătămată era cu inculpatul acasă când s-a întors de la școală. În anul 2015, intrând în apartament, a auzit că cineva se sărută în camera în care se afla inculpatul și XXX. Mama era la serviciu, iar sora sa era afară. Când a intrat în bucătărie, ei au încetat să se sărute. În alt caz, dorind să ceară permisiunea tatălui său de a folosi calculatorul, a intrat în cameră și a văzut că XXXX stătea pe pat, iar Haiîdov A. era în fața ei cu chiloții puțin dați în jos. Acesta și-a ridicat repede hainele și l-a întrebat dacă a văzut ceva.

Conform procesului-verbal de sesizare din 26.02.2016, XXXX X. a solicitat organelor de poliție să ia masuri cu Haiîdov A., care în perioada cuprinsă între vara anului 2010 și luna septembrie a anului 2015, cunoscându-i cu certitudine vârsta fragedă de 10 ani la momentul primului act sexual, a săvârșit cu ultima, de mai multe ori, raporturi sexuale, inclusiv în formă perversă.

Potrivit procesului-verbal din 11.04.2016, Cuțitari V. a solicitat organelor de poliție să ia măsuri cu Haiîdov A., care la data de 11.01.2016, între orele 08.00-08.30, a pătruns în apartamentul ultimei, unde a rămas ilegal și la cererea ei, a refuzat să părăsească domiciliul dat.

Conform procesului-verbal de cercetare la fața locului din 27.04.2016, fiind cercetat apartamentul nr. X din str. XXXXX X, mun. XXXXX, au fost depistate urme ale lucrărilor de reparație pe întreg perimetrul ferestrei situate pe peretele apartamentului de la parter.

Conform procesului-verbal de verificare a declarațiilor la locul infracțiunii din 02.03.2016, partea vătămată XXXXX X. a indicat la ușa apartamentului în care locuiește împreună cu familia sa. În apartament, aceasta a menționat că în camera

din stânga coridorului, în care se află o canapea, împotriva voinței, a întreținut un raport sexual cu Haiîdov A., aceste acțiuni desfășurându-se ulterior, în mod repetat. Ulterior, partea vătămată a indicat în direcția veceului, menținându-și declarațiile date în cadrul audierii. Trecând în bucătărie, a comunicat că acolo au întreținut, în mod repetat, raporturi sexuale cu Haiîdov A. Apoi, aceasta a indicat la ușa care duce din bucătărie spre stânga, în care se afla o canapea, unde au fost efectuate acțiuni sexuale din partea lui Haiîdov A.

Potrivit raportului de expertiză medico-legală nr. 86 din 04.03.2016, minora XXXXX X. a atins maturitatea sexuală, himenul este deteriorat în rezultatul raportului sexual. Careva deteriorări în regiunea organelor genitale n-au fost depistate. Pe corpul lui XXXX X., leziuni corporale nu au fost depistate, ea nu este gravidă și nu suferă de boli venerice.

Conform raportului de expertiză psihiatrico-legală ambulatorie nr. 261a-2016 din 31.03.2016, XXXX X. nu suferă de careva tulburări psihice, dar prezintă dg: „Tulburare de stres posttraumatică, neuroză traumatică”, fapt confirmat prin datele anamnestice și examenul psihiatric clinic curent despre situația stresantă pe parcursul a mai multor ani în familie, din cauza abuzului sexual din partea tatălui vitreg pe fonul căruia a devenit nervoasă, irascibilă, plângăreață, deseori prezintă insomnie, dispoziția diminuată, scăderea concentrației și atenției. Însă particularitățile psihicului ei nu sunt atât de pronunțate ca s-o lipsească de capacitatea de prevedere și deliberare a acțiunilor sale. În perioada comiterii infracțiunii, victima nu a manifestat tulburări psihice de intensitate psihotică, a putut înțelege corect caracterul acțiunilor îndreptate asupra ei și le poate reda. Actualmente tulburări cu semnificația psihiatrico-legală la ea nu se depistează. În prezent este capabilă să depună mărturii, este capabilă să perceapă just împrejurările ce au importanță pentru cauza penală, să fie audiată în ședința judiciară. Se recomandă consultație și ședințe psihologice.

Declarațiile inculpatului sunt în contradicție cu celelalte probe administrate, urmând a fi apreciate drept o modalitate de a se eschiva de la răspunderea și pedeapsa penală.

Instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 171 alin. (3) lit. b) Cod penal, ca violul, adică raportul sexual săvârșit prin constrângere psihică a persoanei, profitând de imposibilitatea victimei de a-și exprima voința, săvârșit asupra unei persoane minore, în vârstă de până la 14 ani și în baza art. 172 alin. (3) lit. a) Cod penal, ca acțiuni violente cu caracter sexual, adică satisfacerea poftelor sexuale în forme perverse, profitând de imposibilitatea victimei de a-și exprima voința, săvârșite asupra unei persoane despre care se știa cu certitudine că nu a atins vârsta de 14 ani.

Totodată, instanța a statuat că până la pătrunderea în domiciliul părții vătămate, inculpatului nu i-au fost impuse careva restricții privind accesul în locuință, precum și nu a cunoscut careva circumstanțe care i-ar limita accesul în apartamentul în care locuia, ce urmează a fi interpretat ca fiind un domiciliu comun.

Astfel, inculpatul necesită a fi achitat de sub învinuirea săvârșirii infracțiunii prevăzute de art. 179 alin. (1) Cod penal, pe motiv că fapta lui nu întrunește elementele infracțiunii.

La stabilirea pedepsei inculpatului, instanța a ținut cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, că nu au fost constatate circumstanțe atenuante și agravante, iar circumstanța agravantă invocată de acuzare - săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată, nu poate fi reținută, fiind stabilit că sentința prin care inculpatul a fost condamnat în baza art. 152 alin. (1) Cod penal, nu este definitivă.

Astfel, inculpatul urmează a fi condamnat în baza art. 171 alin. (3) lit. b) Cod penal la 16 ani închisoare și în baza art. 172 alin. (3) lit. a) Cod penal la 15 ani închisoare, iar în conformitate cu art. 84 alin. (1) Cod penal, prin cumul parțial, acestuia urmează a-i fi stabilită o pedeapsă definitivă de 19 ani închisoare.

3. Avocata Oxana Ivanov a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat.

Apelanta a invocat că acțiuni de viol, conform indicilor infracționali, între inculpat și partea vătămată nu au avut loc, iar conform raportului de expertiză medico-legală nr. 86 din 04.03.2016 a fost stabilit că nu s-a demonstrat existența urmelor de material biologic ce aparțin inculpatului în corpul părții vătămate.

Totodată, nu a fost demonstrată săvârșirea infracțiunii prevăzută la art. 172 alin. (3) lit. a) Cod penal, lipsind probe care să dovedească că partea vătămată ar fi suferit careva leziuni sau vătămări vizibile, esențiale sau ușoare, ce se confirmă și prin raportul de expertiză efectuat.

Mai mult, partea vătămată a fost în relații de prietenie și cu alți băieți, nefiind clar cu cine a întreținut relații sexuale, existând probabilitatea ca acțiunile de care este învinuit inculpatul, să fie comise de altă persoană.

Partea vătămată a confirmat că în perioada în care inculpatul era plecat peste hotare, ei comunicau prin intermediul calculatorului. Acesta le-a trimis o geantă cu dulciuri și bani, acțiuni care îl caracterizează ca fiind un tată grijuliu și atent.

Or, în procesul penal, vinovăția persoanei trebuie să fie dovedită în modul prevăzut de Codul de procedură penală, prin mecanismele prevăzute de acest cod, cu aplicarea directă a principiului legalității. Concluziile despre vinovăția persoanei nu pot fi întemeiate pe presupuneri, iar vinovăția trebuie să se întemeieze pe probe admisibile, concludente și pertinente, instituția probațiunii fiind clar reglementată, normele legale în domeniu fiind accesibile și previzibile.

3.1. A declarat apel și inculpatul, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie achitat.

Apelantul a indicat că la înaintarea învinuirii, organul de urmărire penală nu a constatat și nu a indicat expres care normă imperativă a legii a fost încălcată pentru încadrarea juridică a acțiunilor lui și care sunt argumentele invocate de apărare și rezultatele verificării acestor argumente, fiindu-i încălcat grav dreptul la apărare.

Învinuirea înaintată nu este confirmată prin probe veridice, concludente și pertinente, fiind evidentă nevinovăția lui în comiterea infracțiunilor incriminate, lipsind elementele infracțiunii.

Or, probele administrate nu confirmă învinuirea înaintată, de comitere cu intenție directă a infracțiunilor incriminate.

Astfel, învinuirea este incompletă, neclară și neconcretă, bazată pe presupuneri și pe dubii ce urmează a fi interpretate în favoarea lui, deoarece îi sfidează dreptul la apărare, la un proces echitabil, și generează temeiul că fapta lui nu întrunește elementele infracțiunii.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 noiembrie 2017, apelurile au fost admise, inclusiv din oficiu, casată parțial sentința și pronunțată o nouă hotărâre.

Instanța a dispus că cheltuielile judiciare în sumă de 1988 lei, pentru efectuarea expertizelor judiciare, se trec în contul statului.

În rest, dispozițiile sentinței au fost menținute.

Instanța de apel a statuat că probele administrate dovedesc cu certitudine vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunilor incriminate.

Necâtând că inculpatul nu recunoaște vina, aceasta a fost dovedită pe deplin prin probele cercetate, și anume:

declarațiile părții vătămate XXXXX X., date în instanța de fond și verificate prin citire în instanța de apel;

declarațiile reprezentantului părții vătămate, Cuțitari V., date în instanța de fond și verificate prin citire în instanța de apel;

declarațiile martorilor Baci V., Kurasevici R.;

procesul-verbal de sesizare despre săvârșirea sau pregătirea pentru săvârșire a infracțiunii din 26.02.2016, conform cărui XXXXX X. a solicitat organelor de poliție să ia măsuri cu Haiîdov A., care în perioada cuprinsă între vara anului 2010 și luna septembrie a anului 2015, cunoscând cu certitudine vârsta fragedă a petiționarei de 10 ani la momentul primului act sexual, a săvârșit cu ultima, de mai multe ori, raporturi sexuale în mod firesc și în formă perversă;

procesul-verbal de sesizare despre săvârșirea sau pregătirea pentru săvârșire a infracțiunii din 11.04.2016, potrivit cărui Cuțitari V. a solicitat organelor de poliție să ia măsuri cu Haiîdov A., care la data de 11.01.2016, între orele 08.00-08.30, a pătruns în apartamentul ultimei, situat pe adresa mun. XXXXX, str. XXXXX X, ap. X, unde a rămas ilegal și la cererea ei, a refuzat să părăsească domiciliul dat; procesul-verbal de cercetare la fața locului din 02.03.2016; procesul-verbal de cercetare la fața locului din 27.04.2016;

procesul-verbal de verificare a declarațiilor la locul infracțiunii din 02.03.2016;

procesul-verbal de audiere a martorului minor Haiîdov M. din 23.05.2016;

procesul-verbal de audiere a martorului minor Haiîdov I. din 23.05.2016;

raportul de expertiză medico-legală nr. 86 din 04.03.2016, conform cărui minora XXXX X. a atins maturitatea sexuală, himenul este deteriorat în rezultatul raportului sexual vaginal. Careva deteriorări în regiunea organelor genitale și în regiunea anală nu au fost depistate. Pe corpul lui XXXX X. leziuni corporale nu au fost depistate, ea nu este gravidă și nu suferă de boli venerice;

raportul de expertiză psihiatrico-legală ambulatorie nr. 261a-2016 din 31.03.2016, potrivit cărui XXXXX X. nu suferă de careva tulburări psihice, dar

prezintă dg: „Tulburare de stres posttraumatică, neuroză traumatică”, fapt confirmat prin datele anamnestice și examenul psihiatric clinic curent despre situația stresantă pe parcursul a mai multor ani în familie, din cauza abuzului sexual din partea tatălui vitreg pe fonul căruia a devenit nervoasă, irascibilă, plângărească, deseori prezintă insomnie, dispoziția diminuată, scăderea concentrației și atenției. Însă particularitățile psihicului ei nu sunt atât de pronunțate ca s-o lipsească de capacitatea de prevedere și deliberare a acțiunilor sale. În perioada comiterii infracțiunii, *victima nu a manifestat tulburări psihice de intensitate psihotică, a putut înțelege corect caracterul acțiunilor îndreptate asupra ei și le poate reda.* Actualmente tulburări cu semnificația psihiatrico-legală la ea nu se depistează. În prezent este capabilă să depună mărturii, este capabilă să perceapă just împrejurările ce au importanță pentru cauza penală, să fie audiată în ședința judiciară. Se recomandă consultație și ședințe psihologice.

Astfel, declarațiile părții vătămate minore XXXX X. sunt veridice, relatează adevărul, sunt consecvente și consecutive pe întreg parcursul procesului penal, coroborează cu declarațiile reprezentantului părții vătămate minore Cuțitari V., ale martorilor și celorlalte probe administrate și dovedesc cu certitudine că inculpatul, începând cu o zi nestabilită din vara anului 2010 și până în luna septembrie 2015, aflându-se în mun. XXXXX, str. XXXX X, ap. X, având scopul satisfacerii poftelor sexuale, profitând de imposibilitatea minorei XXXXX X., născută la XXXXX, de a-și exprima libera voință, cunoscând cu certitudine vârsta fragedă a acesteia, prin constrângere psihică, a săvârșit cu ultima, de mai multe ori, raporturi sexuale în mod firesc și în formă perversă.

În același timp, declarațiile inculpatului prin conținutul lor sunt contradictorii, incoerente, fiind combătute în întregime prin probele administrate.

Or, în încercarea de a se eschiva de la răspunderea și pedeapsa penală pentru faptele comise, acesta a făcut declarații enunțate, pentru a deruta instanța în stabilirea adevărului.

Depozițiile inculpatului privind nevinovăția sa în comiterea faptelor incriminate se combat prin probe pertinente, concludente, utile și veridice, cum ar fi: declarațiile părții vătămate minore XXXX X., ale martorilor minori XXXXX X. și XXXXX X., probele scrise anexate la dosar, care coroborează între ele și demonstrează pe deplin vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunilor incriminate.

Declarațiile inculpatului se combat prin declarațiile părții vătămate minore XXXXX X., care a descris minuțios evenimentele și circumstanțele întreținerii relațiilor sexuale normale și perverse, prin declarațiile martorilor oculari XXXXX X. și XXXXX X. care a relatat că, intrând în apartament, a auzit că cineva se sărută în camera în care se afla tatăl său și XXXXX. Mama era la serviciu, iar sora sa era afară. Când a intrat în bucătărie, ei au încetat să se sărute. În alt caz, dorind să ceară permisiunea tatălui său de a folosi calculatorul, a intrat în cameră și a văzut că XXXXX stătea pe pat, iar Haiîdov A. era în fața ei cu chiloții puțin dați în jos. Acesta și-a ridicat repede hainele și l-a întrebat dacă a văzut ceva.

Prin urmare, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute la art. 171 alin. (3) lit. b) Cod penal și 172 alin. (3) lit. a) Cod penal se confirmă prin

probele administrate, care coroborează între ele, nefiind stabilite careva divergențe între declarațiile părții vătămate minore și ale martorilor minori.

Nerecunoașterea vinovăției de către inculpat, este apreciată drept o metodă de apărare și un drept de a nu se autoincrimina, garantat de art. 66 Cod de procedură penală și art. 6 CEDO or, persoana care pe parcursul procesului penal are calitatea procesuală de inculpat nu poate fi urmărită pentru depunerea declarațiilor false sau refuzul de a face declarații și nu pot fi calificate ca circumstanțe agravante la stabilirea pedepsei.

Solicitarea apărării de achitare a inculpatului este nefondată, lipsind temeiuri de implicare a instanței de apel în sensul casării hotărârii în partea privind constatarea vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunilor cu caracter sexual împotriva minorei XXXX X. și în partea stabilirii și individualizării pedepsei.

În același timp, luând în calcul împrejurările săvârșirii faptelor, inculpatul a prevăzut și a urmărit încălcarea inviolabilității și libertății sexuale a părții vătămate, precum și a prejudiciat relațiile sociale cu privire la libertatea psihică și integritatea corporală a acesteia, săvârșind faptele cu vinovăție sub formă de intenție directă.

Instanța de fond corect a determinat vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 171 alin. (3) lit. b) Cod penal și 172 alin. (3) lit. a) Cod penal, iar afirmațiile apărării că probele puse la baza sentinței de condamnare sunt contradictorii, nu sunt pertinente, concludente și utile și nu demonstrează vinovăția inculpatului sunt pur declarative, fără suport probatoriu. Or, a fost demonstrată incontestabil atât existența faptelor infracționale, prezența semnelor infracțiunii în acțiunile inculpatului, cât și legătura causală directă dintre faptele acestuia și prejudiciul cauzat relațiilor sociale cu privire la inviolabilitatea relațiilor sociale cu privire la libertatea sexuală a minorilor, astfel că argumentele apărării invocate în susținerea achitării inculpatului sunt neîntemeiate.

Afirmațiile apărării că nu au fost depistate leziuni corporale și deteriorări în zona genitală și anală a părții vătămate sunt irelevante or, acțiunile perverse cu caracter sexual nu se limitează doar la întreținerea raportului sexual anal, partea vătămată indicând că inculpatul a impus-o de câteva ori să întrețină raporturi sexuale orale. Totodată, acțiunile sexuale s-au produs pe parcursul unei perioade îndelungate, iar urmele biologice puteau să lipsească la momentul examinării părții vătămate.

Astfel, poziția apărării se bazează doar pe declarațiile inculpatului care contravin probelor administrate, acestea fiind pertinente, admisibile, utile și veridice, coroborează între ele și combat versiunea apărării.

La stabilirea pedepsei inculpatului, instanța de fond corect a ținut cont de prevederile art. 6, 7, 16, 61, 75, 76, 77 Cod penal, că acesta a comis infracțiuni excepțional de grave.

Totodată, sentința este susceptibilă de a fi casată în latura încasării cheltuielilor de judecată, deoarece instanța de fond neîntemeiat a dispus încasarea din contul inculpatului a cheltuielilor suportate la efectuarea expertizelor judiciare în sumă de 1988 lei.

Potrivit art. 229 alin. (1), (2), (3) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului. Instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare. Instanța poate elibera de plata cheltuielilor judiciare, total sau parțial, condamnatul sau persoana care trebuie să suporte cheltuielile judiciare în caz de insolvabilitate a acestora sau dacă plata cheltuielilor judiciare poate influența substanțial asupra situației materiale a persoanelor care se află la întreținerea lor.

Expertizele au fost ordonate de către organul de urmărire penală, constituind o măsură procesuală ce ține de administrarea probatoriului și formularea învinuirii, care sunt puse în sarcina acuzării, iar cheltuielile suportate în cadrul urmăririi penale în vederea demonstrării vinovăției inculpatului în săvârșirea infracțiunilor incriminate prin numirea efectuării expertizelor judiciare, reprezintă cheltuieli judiciare ce sunt achitate din bugetul statului.

5. Procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Vitalie Călugăreanu, a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea acestei decizii și menținerea sentinței instanței de fond.

Recurentul a invocat că în situația în care, potrivit art. 229 alin. (1) Cod de procedură penală, inculpatul suportă cheltuielile judiciare, soluția instanțelor de judecată de a respinge încasarea acestor cheltuieli este neîntemeiată.

Or, avansarea cheltuielilor judiciare de către stat își are temeiul în necesitatea desfășurării procesului penal din oficiu, pentru ca nici un infractor să nu rămână nepedepsit.

Astfel, inculpatul condamnat urmează să suporte aceste cheltuieli în baza culpei sale infracționale, deoarece fără săvârșirea infracțiunii astfel de cheltuieli nu s-ar fi realizat, acesta urmând să suporte numai acele cheltuieli care sunt în culpă procesuală.

Deci, inculpații condamnați urmează să achite toate cheltuielile efectuate de la începerea urmăririi penale și până la punerea în executare a hotărârii de condamnare, inclusiv plata expertizelor dispuse din oficiu sau la cererea părții civile.

În drept, recursul este fondat pe temeiul prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală - hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

5.1. A declarat recurs ordinar și avocatul Boris Druță, în care solicită casarea hotărârilor adoptate, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatul să fie achitat.

Recurentul a indicat că inculpatul a declarat de mai mult ori că între el și partea vătămată nu au avut loc raporturi sexuale, iar potrivit raportului de expertiză medico-legală nr. 86 din 04.03.2016 nu au fost stabilite careva deteriorări în regiunea organelor genitale, pe corpul minorei, la fel, nu au fost depistate careva leziuni.

Totodată, a fost neglijat faptul că inculpatul avea conflicte cu mama părții vătămate minore, care dorea ca acesta să părăsească apartamentul.

Nu a fost dispusă nici efectuarea unei expertize psihologice a minorei, pentru a stabili dacă este influențată negativ de mama sa.

În cadrul urmăririi penale, inculpatul a colaborat cu organele de urmărire penală și nu a întreprins măsuri de a influența martorii sau partea vătămată pentru a-și demonstra nevinovăția.

Or, la materialele cauzei lipsesc probe care să confirme vinovăția inculpatului de săvârșire a faptelor incriminate.

Prin urmare, pronunțând o sentință de condamnare, conform normelor de procedură existente și în sensul art. 6 alin. (1) CEDO, instanțele de fond și de apel urmau să indice cu suficientă claritate motivele pe care își întemeiază decizia și, având în vedere caracterul determinant al concluziilor sale, să precizeze noțiunile ce implică o apreciere a faptelor constatate.

Art. 17 al CEDO interzice interpretarea abuzivă a normelor în vederea limitării sau distrugerii drepturilor și libertăților garantate și protejate de convenție, în art. 1 din Protocolul nr. 1 la CEDO fiind specificat că nimeni nu poate fi lipsit de dreptul său decât pentru o cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege, și principiile generale ale dreptului internațional.

În drept, recursul este fondat pe temeiul prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală - instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

5.2. Inculpatul, la fel, a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea hotărârilor adoptate, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie achitat.

Recurentul a specificat că nu a comis faptele incriminate, el fiind calomniat de părțile vătămate.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare nominalizate pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acestea urmează a fi declarate inadmisibile din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens.

Sub acest aspect, se reține că în recursul ordinar declarat de inculpat, în pofida prevederilor enunțate, nu este indicat nici un temei din cele nominalizate în art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, fiind omisă totalmente specificarea unor concrete erori de drept și argumentarea ilegalității deciziei contestate în acest sens (*pct. 5.2. din decizie*).

Rezultă, că acest recurs ordinar nu îndeplinește cerințele legale de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar

al inculpatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica, și să se expună, apoi, asupra unor temeuri neargumentate legal de recurent.

Or, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiul când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursurile apărării, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5.1., 5.2 din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 2., 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel, legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului, și încadrarea juridică corectă a acțiunilor lui infracționale, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile părții vătămate XXXXX X., reprezentantului legal al părții vătămate, Cuțitari V., martorilor Baciu V., Kurasevici R., XXXXX X. și XXXXX X., procesul-verbal de cercetare la fața locului din 27.04.2016, procesul-verbal de verificare a declarațiilor părții vătămate la locul infracțiunii din 02.03.2016, raportul de expertiză medico-legală nr. 86 din 04.03.2016, raportului de expertiză psihiatrico-legală ambulatorie nr. 261a-2016 din 31.03.2016, că XXXXX X. nu suferă de careva tulburări psihice, dar prezintă dg: „Tulburare de stres posttraumatică, neuroză traumatică”, fapt confirmat prin datele anamnestice și examenul psihiatric clinic curent despre situația stresantă pe parcursul a mai multor ani în familie, din cauza abuzului sexual din partea tatălui vitreg, însă particularitățile psihicului ei nu sunt atât de pronunțate ca s-o lipsească de capacitatea de prevedere și deliberare a acțiunilor sale, a putut înțelege corect caracterul acțiunilor îndreptate asupra ei și le poate reda, este capabilă să depună mărturii și să perceapă just împrejurările ce au importanță pentru cauza penală, să fie audiată în ședința judiciară, toate probele fiind apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor, instanțele indicând clar și fără echivoc motivele pentru care au respins probele și versiunile apărării, instanța de apel pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apelurile apărării, probele administrate pe caz demonstrând cu concludență prezența în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunii prevăzute la art. 171 alin. (3) lit. b) și 172 alin. (3) lit. a) Cod penal (*pct. 2., 4., 5.1., 5.2 din decizie*).

Pe lângă aceasta, se reține că la stabilirea pedepsei inculpatului, instanțele de fond și de apel just au în considerare personalitatea inculpatului, circumstanțele faptelor comise de el și gradul de pericol social al infracțiunilor săvârșite, ținând corect cont de prevederile art. 7, 61, 75, 84 alin. (1) Cod penal, conform căror la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea penală. Pedepsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Dacă o persoană este declarată vinovată de săvârșirea a două sau mai multor infracțiuni fără să fi fost condamnată pentru vreuna din ele, instanța de judecată, pronunțând pedeapsa pentru fiecare infracțiune aparte, stabilește pedeapsa definitivă pentru concurs de infracțiuni prin cumul, total sau parțial, al pedepselor aplicate.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale, corespunde principiului proporționalității și scopului de restabilire a echității sociale, corectare a inculpatului, precum și prevenirii de săvârșirea de noi infracțiuni atât din partea acestuia, cât și a altor persoane (*pct. 2., 4. din decizie*).

Totodată, cu privire la argumentele din recursul declarat de procuror (*pct. 5. din decizie*), se constată că instanța de apel a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind soluția încasării cheltuielilor judiciare în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală, corect ținând cont de prevederile art. 385 alin. (1) pct. 14), 227 alin. (1) și (3), 143 alin. (1) pct. 2), 5), 6), alin. (2) Cod de procedură penală, care prescriu expres că la adoptarea sentinței, instanța de judecată soluționează cine și în ce proporție trebuie obligat să plătească cheltuielile judiciare, suportate pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal, care se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate, expertiza se dispune și se efectuează în mod obligatoriu pentru constatarea gradului de gravitate și a caracterului vătămarilor integrității corporale, stării psihice sau fizice a părții vătămate, dacă apar îndoieli în privința capacității ei de a percepe just împrejurările ce au importanță pentru cauza penală și de a face declarații despre ele, dacă aceste declarații ulterior vor fi puse, în mod exclusiv sau în principal, în baza hotărârii în cauza dată, altor cazuri când prin alte probe nu poate fi stabilit adevărul în cauză, iar plata acestor expertize judiciare se face din contul mijloacelor bugetului de stat, instanța de apel just, argumentat și în limitele competenței legale statuând că, în speță, cheltuielile judiciare pentru expertizele medico-legale și psihiatrico-legale urmează a fi făcute din contul mijloacelor bugetului de stat (*pct. 2.-5. din decizie*).

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în sarcina instanței, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora, iar obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

De asemenea se atestă că, recursurile ordinare sunt întemeiate doar pe critica modului în care instanțele au apreciat probele și circumstanțele cauzei (*pct. 2. - 5.2. din decizie*).

Însă, pornind de la relevanțele art. 6 pct. 11¹), 27, 414 alin. (1) și (2), 229 alin. (1) și (3) Cod de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de judecată *poate* obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, instanța *poate* elibera de plata cheltuielilor judiciare, total sau parțial, inculpatul. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în alt sens decât cel pe care îl propun părțile este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursurile nominalizate au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2.- 5.2. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor cauzei care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Împrejurările enunțate denotă în mod evident, că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurenți, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelurile declarate, că instanțele a aplicat inculpatului pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursurile ordinare sunt vădit neîntemeiate.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursurile de pe rol sunt vădit neîntemeiate, acestea urmează a fi declarate inadmisibile.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Vitalie Călugăreanu, de avocatul Boris Druță și de inculpatul Haiîdov Arslan XXX împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 noiembrie 2017, pe motiv că sunt vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 28 martie 2018.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco